

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 71/10
19.05.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Анђелке Станковић, председника већа, Невенке Важић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљене Р.М, због кривичног дела оштећење туђе ствари из члана 176. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. број 996/09 од 20.11.2009. године, подигнутом против правноснажних пресуда Општинског суда у Нишу К. број 2743/08 од 27.05.2009. године и Окружног суда у Нишу Кж. број 1541/09 од 24.07.2009. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. Законика о кривичном поступку у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, дана 19.05.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. број 996/09 од 20.11.2009. године, подигнут против правноснажних пресуда Општинског суда у Нишу К. број 2743/08 од 27.05.2009. године и Окружног суда у Нишу Кж. број 1541/09 од 24.07.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Нишу К. број 2743/08 од 27.05.2009. године окривљена Р.М. оглашена је кривом због извршења кривичног дела оштећење туђе ствари из члана 176. став 1. КЗ РС и осуђена на новчану казну у износу од 30.000,00 динара. Истом пресудом, окривљена је на основу члана 355. тачка 3. ЗКП-а, ослобођена од оптужбе да је извршила кривично дело клевета из члана 92. став 1. КЗ РС.

Пресудом Окружног суда у Нишу Кж. број 1541/09 од 24.07.2009. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене и првостепена пресуда је потврђена, у осуђујућем делу.

Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости против ових пресуда, због повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и члана 368. став 2. ЗКП-а и повреде кривичног закона из члана 369. тачка 3. ЗКП-а, са предлогом да Врховни суд, уважавањем захтева, укине обе пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је поступио у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а и одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев подигнут и, по оцени навода и предлога изнетих у захтеву, одлучујући на основу члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116 од 22.12.2008. године), нашао:

Захтев је неоснован.

Врховни касациони суд налази да се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца неосновано указује да је првостепеном и другостепеном пресудом, на штету окривљене Р.М, повређен кривични закон из члана 369. тачка 3. ЗКП-а, тиме што је примењен закон који се не може применити с` обзиром на то да су радње окривљене, описане у изреци првостепене пресуде, према наводима захтева, неправилно правно квалификоване као кривично дело оштећење туђе ствари из члана 176. став 1. Кривичног закона Републике Србије, јер је одредба по овом закону, с` обзиром на запрећену казну (новчана казна или казна затвора до три године), строжа од одредбе члана 212. став 1. Кривичног законика, (који је ступио на снагу након извршења предметног кривичног дела) која за исто кривично дело предвиђа новчану казну или казну затвора до шест месеци, тако да су наведени судови, у редовном кривичном поступку, пропустили да примене члан 5. став 2. КЗ-а који прописује да ће се, ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута, применити закон који је најблажи за учиниоца.

Наиме, приликом оцене који је закон блажи за учиниоца, у конкретном случају Републички јавни тужилац је упоређивао закон који је важио у време извршења кривичног дела - КЗ РС и нови закон - КЗ, који је ступио на снагу након извршења кривичног дела, искључиво према запрећеној казни затвора.

Међутим, Врховни касациони суд налази да се оцена о блажем закону, у конкретном случају, не може извести само из ове околности, јер је за одговор на питање који је закон блажи за окривљену, потребно анализирати одредбе ових закона о новчаној казни, како у погледу прописаног минимума и максимума за ту врсту казне, имајући у виду да се суд, у конкретном случају, определио за изрицање ове кривичне санкције, тако и друге одредбе које се односе на ублажавање казне, односно могућност изрицања блаже кривичне санкције.

Наиме, одредбом члана 39. став 1. ОКЗ, било је прописано да новчана казна не може бити мања од 1.000,00 динара ни већа од 200.000,00 динара, док је одредбом члана 50. став 3. тачка 2. КЗ, предвиђено да се новчана казна, као главна казна, изриче у износу од 20.000,00 до 200.000,00 динара, за кривична дела за која се може изрећи казна затвора до шест месеци (за кривично дело оштећење туђе ствари из члана 212. став 2. Кривичног законика прописана је новчана казна или казна затвора до шест месеци затвора).

Да је закон који је важио у време извршења предметног кривичног дела блажи за окривљену, упућује и одредба која се односи на извршење новчане казне - члан 39. став 3. ОКЗ-а, која прописује да ће се новчана казна извршити тако што ће се заменити казном затвора, али тек уколико се казна не може ни принудно наплатити, за разлику од члана 51. став 2. Кривичног законика који не предвиђа могућност принудне наплате новчане казне, већ се она одмах замењује казном затвора, па је и из тог разлога, нови, Кривични законик, за окривљену неповољнији.

Поред тога, према одредбама члана 51. став 1. ОКЗ-а који је важио у време извршења кривичног дела, предвиђена је могућност и изрицања блаже врсте кривичне санкције. Наиме, цитираном одредбом предвиђено је да се условна осуда може изрећи када је учиниоцу утврђена казна затвора од две године или новчана казна, а према условима за изрицање условне осуде према новом Кривичном закону (члан 66. став 1. КЗ-а) условна осуда се може изрећи само када је учиниоцу утврђена казна затвора. Према томе, у конкретном случају, а посебно имајући у виду да се првостепени суд определио за изрицање новчане казне, блажи је закон који је важио у време извршења кривичног дела управо из разлога што је предвиђена могућност изрицања условне осуде, односно блаже врсте кривичне санкције.

Из изнетих разлога, за окривљену су блаже одредбе Кривичног закона Републике Србије који је важио у време извршења кривичног дела, односно одредба члана 176. став 1. КЗ РС, како су и оцењене радње окривљене од стране нижестепених судова, па се неосновано захтевом за заштиту законитости истиче да је у конкретном случају примењен закон који се не може применити, па се самим тим РЈТ неосновано захтевом позива на повреду кривичног закона учињену на штету окривљене из члана 369. тачка 3. ЗКП-а.

Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом за заштиту законитости истиче да је првостепени суд повредио право на одбрану окривљене на главном претресу и тиме учинио повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП-а, која није отклоњена ни другостепеном пресудом, а која повреда се, према наводима захтева огледа у томе што суд, у току спроведеног поступка није одлучио о предлогу браниоца окривљене, да се изврши вештачење од стране судског вештака

геодетске струке којим би се идентификовале парцеле које користе окриљена и оштећени, тако да наведена пресуда не садржи разлоге о својини на оштећеним стварима, услед чега је доведен у сумњу закључак првостепеног суда да се ради о стварима у својини тужиоца.

По оцени овога суда, првостепени суд није дужан да изведе све доказе које предложи странке у поступку, већ само оне за које оцени да су од значаја за потпуно и правилно утврђивање одлучних чињеница, а у редовном поступку је утврђено право својине на посеченим стаблима приватног тужиоца и то на основу одбране окривљене, исказа оштећеног и његовог сина, И.Д, саслушаних у својству сведока, па побијаним пресудама није повређено право на одбрану окривљене у смислу члана 368. став 2. ЗКП-а у вези члана 17. ЗКП-а, с`обзиром да ни једна одредба ЗКП-а, па ни она из члана 17. ЗКП-а, на коју се Републички јавни тужилац захтевом позива, која садржи начело истраживања материјалне истине при утврђивању чињеница, не обавезују суд да изведе сваки предложени доказ, а не постоји ни повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, јер је суд о наведеној одлучној чињеници дао јасне и довољне разлоге. Оценивши, из изнетих разлога, да је захтев за заштиту законитости неоснован, Врховни касациони суд је, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116 од 22.12.2008. године) и члана 424. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,

Председник већа-судија,

Весна Веселиновић, с.р.

Анђелка Станковић, с.р.